

TELEVÍZNY SERIÁL STANICE FOX

BLAKE CROUCH

Mestečko

Wayward Pines

BOROVICE

1. časť trilógie

ZELENÝ
KOCÚR

Mestečko Wayward Pines

B O R O V I C E

napísal

BLAKE CROUCH

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Charaktery a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autora.

Z anglického originálu Blake Crouch: *Pines* (Thomas & Mercer, 2012)
preložila Zuzana Filadelfi

Zodpovedná redaktorka: Gertrud Mária Korpič
Jazyková úprava: Lujza Bakošová

Translation © 2016 by Zuzana Filadelfi

WAYWARD PINES © 2015 BLUEBUSH PRODUCTIONS, LLC.
ALL RIGHTS RESERVED. FOX TM FOX AND ITS RELATED ENTITIES.
ALL RIGHTS RESERVED

Foto na obálke © 2015 Fox Broadcasting Company

PINES by Blake Crouch Copyright © 2012

Slovak edition © 2016 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o.
www.zelenykocur.sk

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-89761-26-5
EAN 9788089761265

Napriek dôkazom, že ľudská evolúcia stále pokračuje, biológovia pripúšťajú, že nikto nedokáže odhadnúť, kam ľudstvo smeruje.

Time Magazine, 23. február 2009

Fakt, že ste paranoidný, ešte neznamená, že po vás naozaj nejdú.

Joseph Heller

KAPITOLA 1

Prebral sa ležiac na chrbte, slnečný svit mu stekal do tváre a neďaleko počul šumieť tečúcu vodu. Cítil neskutočnú bolesť v očnom nerve a neprestajné pulzovanie na spodku lebečnej kosti – vzdialené dunenie blížiacej sa migrény. Prevalil sa na bok, prinútil sa sadnúť si a hlavu vopchal medzi kolená. Dávno predtým, ako otvoril oči, vnímal nestabilitu, akoby sa zemská os voľne vychýlila ako na hojdačke. S prvým hlbokým nádychom cítil, akoby mu niekto na ľavej strane vrazil oceľový klin medzi rebrá, od bolesti zastonal a prinútil sa otvoriť oči. Právě oko musel mať poriadne opuchnuté, pretože sa mohol pozeráť len cez tenkú štrbinu.

Najzelenšia tráva, akú kedy videl – húština dlhých, mäkkých stebiel – klesajúca dolu brehom. Voda bola čistá a divoko tiekla pomedzi balvany, ktoré vytrčali z koryta rieky. Na druhom brehu sa týčil útes vysoký asi tristo metrov. Borovice rástli v skupinách popri okrajoch a vzduch bol naplnený ich vôňou a sladkosťou tečúcej vody.

Mal oblečené čierne nohavice a čierne sako, pod ktorým mal bielu košeľu zašpinenú fľakmi krvi. Čierna kravata visela rovno z goliera iba na tenučkom uzle.

Pri prvom pokuse postaviť sa na nohy sa mu podlomili kolená a dosadol tak tvrdo, že jeho telo vyslalo vibrácie spaľujúcej bolesti priamo do rebier. Druhý pokus už bol úspešnejší a zisťoval, že síce trasľavo, ale predsa stojí nohami na zemi, i keď sa

cítil ako na pohyblivej doske. Pomaly sa otočil, mierne prešľapujúc a nohy doširoka rozkročené, aby udržal rovnováhu.

S riekou za sebou, postavil sa na okraji otvoreného priestranstva. Na vzdialenom konci sa pod intenzívnym popoludňajším slnkom leskli kovové povrchy hojdačiek a šmýkačiek.

Nikde naokolo ani živej duše.

Na druhej strane parku zbadal viktoriánske domy a ešte ďalej za nimi budovy hlavnej ulice. Mesto bolo asi kilometer vzdialené a vsadené do stredu skalného amfiteátra s prilahlými stenami útesov, ktoré sa týčili niekoľko stoviek metrov na každej strane zo skaly sfarbenej červenými pruhmi. Na najvyšších zákutiach vrchov v tieni boli vidieť zvyšky snehovej pokrývky, ale tu v údolí bolo teplo, obloha nad ním bez obláčka a sfarbená do kobaltovo modrého odtieňa.

Muž strčil ruky do gátí a preskúmal obsah vreciek, potom skontroloval aj náprsné vrečko na saku.

Nemal peňaženku. Ani peniaze. Ani občiansky. Ani kľúče. Ani telefón.

Iba malý vreckový nožík v jednom z vnútorných vreciek.

Kým prišiel na druhú stranu parku, bol ešte ostražitejší a väčšmi zmätený. Pulzovanie v krčnej chrbtici začala sprevádzať bolesť.

Istý si bol len šiestimi vecami:

Menom súčasného prezidenta.

Ako vyzerá tvár jeho mamy, ale nevedel si vybaviť jej meno ani jej hlas.

Že vie hrať na klavíri.

A lietať na vrtuľníku.

Že má tridsaťsedem rokov.

A potrebuje sa dostať do nemocnice.

Odhlídnuc od toho, svet a jeho miesto v ňom mu boli také nejasné, ako záznam v nezrozumiteľnej databáze. Vedel vycítiť pravdu vznášajúcu sa na okraji vedomia, ale teraz prosto ležala mimo jeho dosahu.

Prechádzal tichou obytnou štvrtou, študujúc každé zaparkované auto. Patrí mu niektoré z nich?

Domy, ktoré stáli oproti sebe, boli zachovalé – čerstvo natreté, s dokonalými malými štvorčekmi svetlej trávy a obkolesené latkovými plotmi. Meno každej domácnosti bolo namaľované veľkými bielymi tlačnými písmenami na bokoch čiernych poštových schránok.

Takmer v každom dvore videl záhradu prekypujúcu nielen kvetmi, ale aj zeleninou a ovocím.

Všetky farby boli čisté a jasné.

Uprostred druhého bloku ním trhlo. Námaha z chodenia mu vyrážala dych a bolesť na ľavej strane spomaľovala jeho krok. Zložil si sako, vytiahol košeľu spoza pása a rozopol ju. Vyzeral asi horšie, ako sa cítil – celou ľavou stranou tváre sa mu tiahla tmavofialová modrina s okom uprostred, orámovaná nechutne žltými okrajmi.

Niečo doňho muselo naraziť.

Prstami si jemne prebehol po povrchu lebky. Bolesť hlavy silnela každou minútou, no necítil žiadny náznak úrazu, až na bolestivosť v ľavej časti.

Naspäť si pozapínal košeľu, zakasal ju do nohavíc a pokračoval hore ulicou.

Jediným záverom, ku ktorému dospel, bolo, že sa mu stala nejaká nehoda.

Možno auto. Možno pád. Možno ho niekto napadol – to by vysvetľovalo, prečo nemá peňaženku.

Najprv by mal ísť na políciu.

Iba ak...

Čo keď spravil niečo zlé? Napríklad, spáchal zločin?

Je to možné?

Asi by mal ešte chvíľu počkať a uvidí, či si na niečo spomenie.

Avšak nič v tomto meste sa mu nezdalo ani trochu povedomé. Zrazu si uvedomil, že zakopávajúc hore ulicou, číta mená na poštových schránkach. Žeby podvedomie? Pretože niekde v hĺbinách pamäte vedel, že na jednej z týchto schránok nájde vytlačené *svoje* meno? A že keď ho uvidí, zrazu si na všetko spomenie?

Budovy centra sa týčili ponad borovice niekoľko blokov ďalej a už počul, po prvýkrát, hluk pohybujúcich sa áut, vzdialené hlasy, hukot ventilačných systémov.

V strede ulice ho zamrazilo, nedobrovoľne nahol hlavu nabok.

Hľadel na poštovú schránku, ktorá patrila k červenezelenému dvojposchodovému viktoriánskemu domu.

Hľadel na nápis na boku.

Pulz sa mu začal zrýchľovať, hoci nerozumel prečo.

MACKENZIE.

„Mackenzie.“

Toto meno mu nič nevanelo.

„Mack...“

Ale prvá slabika áno. Alebo skôr vyvolala nejakú emocionálnu reakciu.

„Mack. Mack.“

Volá sa Mack? Bolo to jeho prvé meno?

„Volám sa Mack. Ahoj, som Mack, fajn, že ťa spoznávam.“

Nie.

Spôsob, akým to slovo vyslovil, mu nebol prirodzený. Nezдалo sa mu, že by mu patrilo. Aby pravdu povedal, neznášal to slovo, pretože vyžarovalo...

Strach.

Čudné. Z nejakého dôvodu to slovo spôsobovalo strach.

Udrel ho niekto, kto sa volá Mack?

Pokračoval v chôdzi.

O tri bloky ďalej sa dostal na roh Hlavnej a Šiestej ulice. Sadol si na lavičku v tieni a pomaly, opatrne sa nadýchol. Pozrel sa hore a dole ulicou, oči zúfalo hľadali niečo povedomé.

Na dohľad nebol ani len supermarket.

Diagonálne videl z miesta, kde sedel, lekárňu.

Vedľa kaviareň.

Vedľa nej trojposchodovú budovu s ceduľou nad vchodom:

HOTEL WAYWARD PINES

Vôňa kávy ho zdvihla z lavičky. Zdroj vône, kaviareň Steaming Bean, stál uprostred bloku.

Hmm.

V tejto situácii to nebola práve tá najpodstatnejšia spomienka, ale práve mu svitlo, že miloval dobrú kávu. Bytostne. Ďalší malý kúsok na poskladanie svojej vlastnej identity.

Kráčal smerom ku kaviarni a potlačil dvere, aby ich otvoril. Priestor bol malý a svojrázny a hoci len čuchom, vedel s istotou povedať, že tu varili fantastický produkt. Bar napravo v dolnej časti vystavoval kávovary na espresso, mlynčeky, mixéry, fľaše s príchuťami. Tri stoličky boli obsadené. Niekoľko pohoviek a stoličiek stálo pozdĺž steny naproti. Police s vyblednutými paperbackmi. Dvaja štamgasti bojovali na šachovnici s čudesnými figúrkami. Na stenách viseli umelecké diela lokálneho umelca – séria čierno-bielych autoportrétov nejakej ženy v stredných rokoch, ktorej výraz sa z fotky na fotku nikdy nezmenil. Menilo sa len ohnisko fotoaparátu.

Podišiel k pokladni.

Keď si ho všimla asi dvadsaťročná baristka s dredmi odfarbenými na blond, zazdalo sa mu, že v jej pekných očiach postrehol záblesk hrôzy.

Pozná ma?

V zrkadle za kasou zbadal svoj odraz a v okamihu pochopil, čo zapríčinilo výraz jej znechutenia – na ľavej strane tváre mal obrovskú modrinu, pričom ľavé oko sa vydúvalo a od opuchnutia ho mal takmer úplne zatvorené.

Môj Bože. Nieкто chcel zo mňa vytriasť dušu.

Odhliaďnuc od tej ohavnej modriny, nevyzeral zle. Meral asi tak meter osemdesiat, možno meter osemdesiat päť. Mal krátke čierne vlasy a dvojďňové strnisko, ktoré mu vytváralo na dolnej časti tváre tieň. Evidentne bol dobre stavaný, súdiac podľa toho, ako mu na ramenách sedelo sako a na hrudníku mal napnutú košeľu. Zdalo sa mu, že vyzerá ako reklamný alebo marketingový riaditeľ – pravdepodobne mal sakramentsky nápadný profil, keď bol oholený a vyštafírovaný.

„Čo vám môžem ponúknuť?“ opýtala sa baristka.

Za šálku kávy by aj zabíjal, ale vedel, že nemá ani cent na čokoľvek z ponuky.

„Varíte tu výbornú kávu, však?“

Žena bola jeho otázkou zaskočená.

„Tak nejak.“

„Najlepšiu v meste?“

„Toto je jediná kaviareň v meste, ale áno, naša káva vás určite nakopne.“

Muž sa oprel o pult. „Poznáte ma?“ zašepkal.

„Prosím?“

„Spoznávate ma? Bol som tu niekedy predtým?“

„Neviete, či ste tu už niekedy boli?“

Potriasol hlavou.

Malú chvíľu si ho premeriavala, akoby skúmala, či to myslí vážne, a pokúšala sa odhadnúť, či tento chlapík s pomliaždenou tvárou je blázon, alebo si z nej iba robí srandu.

Napokon povedala: „Nemyslím, že som vás tu niekedy predtým videla.“

„Ste si tým istá?“

„No, povedzme si na rovinu, toto nie je New York.“

„To máte pravdu. Pracujete tu už dlho?“

„Niečo vyše roka.“

„A ja nie som bežný občan alebo?“

„Určite nevyzeráte ako bežný občan.“

„Môžem sa vás ešte niečo opýtať?“

„Samozrejme.“

„Kde to sme?“

„Neviete, kde ste?“

Váhal, či sa z neho nechcela priznať, že je kompletne a totálne bezmocný. Keď nakoniec prikývol, baristka zmražila obočie, akoby nemohla uveriť jeho otázke.

„Nežartujem,“ povedal.

„Ste v mestečku Wayward Pines v Idahu. Vaša tvár... čo sa vám vlastne stalo?“

„Ja, ja ani poriadne neviem. Je tu v meste nemocnica?“ Ako náhle položil túto otázku, pocítil vo svojom vnútri rastúce napätie.

Zlá predtucha?

Alebo za to mohli dostatočne hlboko pochované spomienky, z ktorých mal zimomriavky?

„Jasné. Odtiaľto asi sedem blokov južne. Mali by ste ísť rovnako na pohotovosť. Mohla by som vám zavolať sanitku.“

„To nebude treba.“ Cúvol od pultu. „Vďaka... akože sa voláte?“

„Miranda.“

„Vďaka, Miranda.“

Keď sa opäť vynoril na slnku, stratil rovnováhu, lebo sa mu vrátila prudká bolesť hlavy, ktorá sa už stávala neznesiteľnou. Na ulici nebola žiadna premávka, takže na druhú stranu Hlavnej prešiel bez toho, aby dával pozor. Kráčal hore blokom smerom k Piatej ulici, prechádzal popri mladej mamičke a jej malom synčekovi, ktorý zašepkal niečo, čo znelo ako „Maminka, je to on?“

Žena dieťa zahriakla a zachytila mužov pohľad s ospravedlňujúcim zamračeným nesúhlasom: „Veľmi ma to mrzí, ale nemyslel to zle.“

Prišiel na roh Piatej a Hlavnej pred dvojposchodovú tehlovú budovu s nápisom PRVÁ NÁRODNÁ BANKA VO WAYWARD PINES na dvojitých sklenených dverách. Na rohu budovy si všimol telefónnu búdku stojacu neďaleko uličky.

Dokrival k nej tak rýchlo, ako to len išlo, a zatvoril sa dovnútra.

Vo vnútri bol najtenší telefónny zoznam, aký kedy videl. Listoval ním a dúfal, že čosi objaví, ale na ôsmich stránkach bolo iba pár stoviek mien, ktoré mu nedávali žiadny zmysel, podobne ako všetko ostatné v tomto meste.

Pustil zoznam a nechal ho voľne visieť na kovovom lanku, čelo si oprel o chladné sklo.

Číselník upútal jeho pozornosť.

Usmial sa v sladkom objave.

Pamätám si telefónne číslo domov.

Predtým, ako zdvihol slúchadlo, postláčal čísla niekoľkokrát za sebou, len aby sa uistil. Zdalo sa, že číslo stláča prstami s jednoduchosťou mechanickej znalosti a svalovej pamäte.

Chcel volať na účet volaného a dúfal, že, pre Boha, ktosi bude doma, samozrejme, za predpokladu, že s niekým býval. Jasné, že vôbec netušil, akým menom sa má predstaviť, ale možno by niekto spoznal jeho hlas a prijal hovor.

Zdvihol slúchadlo k uchu.

Natiahol sa k „0“.

Žiadny vyzváňací tón.

Poklepal po vidlici niekoľkokrát, ale žiadna odozva.

Prekvapilo ho, ako rýchlo sa dostavil prudký záchvat. Tresol telefónom a pocítil, ako si vyvierajúci strach a hnev rozpína vo hľadá cestu von. S úmyslom preraziť pästou sklo natiahol pravú ruku, no kľby nezareagovali, bolesť v pomliaždených rebrách náhle všetko premohla a jeho prehlo na podlahu telefónnej búdky.

Pulzovanie vo vnútri lebky vzrástlo.

Videnie sa mu zdvojilo, rozmazalo, potom všetko sčernelo...

Keď opäť otvoril oči, búdka zostala v tieni. Schmatol kovové lanko pripevnené k telefónnemu zoznamu a vytiahol sa na nohy. Cez špinavé sklo uvidel hornú krivku slnečného svetla zapadajúceho za hrebene útesov, ktoré rámovali západný okraj mesta.

V okamihu, keď slnko zmizlo, teplota klesla o desať stupňov.

Stále si pamätal svoje telefónne číslo, vyskúšal si ho niekoľkokrát na klávesnici, aby sa uistil, a znovu skontroloval slúchadlo, či má vyzváňací tón – bolo ticho s výnimkou jemného praskotu prechádzajúceho linkou, na ktorý si predtým nespomínal.

„Haló? Haló?“

Zavesil a opäť zdvihol telefónny zoznam. Po prvýkrát si prezeral priezviská, tápal po akomkoľvek slove, ktoré by otriaslo stratou pamäti alebo by podnietilo akýkoľvek pocit. Tentoraz prezeral krstné mená, prstom prechádzal zoznamom nadol a pokúšal sa ignorovať bolesť na spodku lebky, ktorá sa práve vtierala späť.

Prvá strana – nič.

Druhá strana – nič.

Tretia – nič.

Niekde na konci šiestej strany sa jeho prst zastavil.

SKOZIE Mack a Jane

403 E Tretia ul. WPines 83278.....559-0196

Prečítal posledné dve strany – Skozie bol jediný Mack uvedený v telefónnom zozname vo Wayward Pines. Plecom narazil do sklenených dverí na búdke a vystúpil z nej do skorého večera. Slnko už zapadlo za okraj útesov, svetlo sa vytrácalo z oblohy akosi prirýchlo a teplota začala prudko klesať.

Kde sa dnes večer vyspím?

Potácal sa dolu chodníkom, časť z neho kričala, že by mal ísť rovno do nemocnice. Bol chorý. Dehydratovaný. Hladný. Zmätený. Bez peňazí. Celé telo ho bolelo. A pretože vdychovaný vzduch mu tlačil na rozboľavené rebrá, pre vysilujúcu bolesť sa mu dýchalo čoraz horšie.

Avšak niečo v ňom sa stále priečilo myšlienke ísť do nemocnice a ako sa presúval dolu centrom k domu Macka Skozieho, pochopil, čo to bolo.

Zas ten... strach.

Nevedel prečo. Nedávalo mu to zmysel. Ale do nemocnice nemal chuť ani vkročiť.

Nie v tomto stave. To vôbec nie.

Bol to ten najdivnejší druh strachu. Nešpecifikovaný. Ako na prechádzke lesom v noci, keď netušíš, čoho sa máš vlastne báť, a strach je silnejší len pre to tajomstvo.

Dva bloky na sever prešiel na Tretiu ulicu, hrudník mu neopísateľne zvieralo, keď sa otočil na chodníku a smeroval na východ von z centra mesta.

Prvá poštová schránka, popri ktorej prešiel, mala na boku nápis 201.

Zistil, že dom Skozieho je približne dva bloky odtiaľ.

Presne oproti na dvore sa hrali na tráve deti pobiehajúce ako husi popod zavlažovač. Pokúšal sa nekrívať a kráčať vystretý, keď prechádzal okolo nich popri latkovom plote, nevedel však prestať prenášať váhu viac na jednu stranu, aby uľavil boľavým rebrám.

Keď sa priblížil, deti zastali a stíchli, neskrývane pozorovali jeho prešľapovanie – mix zvedavosti a nedôvery, ktoré ho znervózňovali.

Prekročil ďalšiu cestu, do kopca sa pohyboval čoraz pomalšie k nasledujúcim blokom, až kým neprešiel popri vetvách troch obrovských borovíc, ktoré viseli ponad ulicu.

Čísla farebných viktoriánskych domov sa na tejto ulici začínali trojkou.

Skozieho dom bude určite ďalší.

Dlane sa mu začali potiť a pulzovanie vzadu v hlave znelo ako *buch-buch-buch* basy bubna pochovaného niekde v hĺbke.

Dve sekundy dvojitého videnia.

Zatlačil si silno oči a keď ich opäť otvoril, už to zmizlo.

Na najbližšej križovatke zastal. V ústach mal sucho, ale teraz mu tam vyschlo ako na púšti. Bojoval s dychom. Hrozilo, že sa mu hore krkom navráti žľč.

Toto všetko bude mať zmysel, keď uvidíš jeho tvár.

Musí to tak byť.

Pokúsil sa vykročiť do ulice.

Zvečeralo sa, chlad prichádzajúci z hôr sa usadil v údolí.

Večerné zore osvetlili pohorie obkolesujúce Wayward Pines do ružového odtieňa, takého istého, ako tmavnúca obloha. Pokúsil sa pokladať to za krásne a povznášajúce, no agónia mu v tom bránila.

Starší pár sa od neho vzdialil, ruka v ruke na tichej prechádzke.

Inak bola ulica prázdna a tichá a hluk centra sa úplne vytratil.

Presunul sa po hladkom, čiernom asfalte a vystúpil na chodník.

Poštová schránka číslo 401 stála priamo pred ním.

403-ka bola ďalšia v poradí.

Snažil sa udržať si mierne privreté oči, aby odvrátil dvojité videnie a bodavé pulzovanie migrény.

Pätnásť bolestivých krokov a zastal vedľa čiernej poštovej schránky 403.

SKOZIE.

Stabilizoval rovnováhu, pevne sa pridŕžajúc ostrých koncov latkového plota.

Podišiel k bráne, stlačil kľučku a špičkou ošúchanej čiernej topánky do nej strčil.

Pánty sa s vrzgotom otvorili.

Bránka mierne narazila do plotu.

Chodník bol vyskladaný zo starodávnych dlaždíc a viedol na malú prednú terasu, kde stáli dve hojdacie kreslá, ktoré oddeľoval drobný stolík z tepaného železa. Dom bol fialový so zeleným orámovaním a cez tenké závesy zbadal vo vnútri svetlá.

Jednoducho choď. Musíš sa to dozvedieť.

Potkýnal sa smerom k domu.

Dvojité videnie sa predieralo v hnusných zábleskoch, ktoré sa mu stále ťažšie a ťažšie darilo zastaviť.

Vystúpil na terasu práve včas, aby nespadol. Oprel sa o rám dverí. Keď schytil klopadlo a zdvihol ho, ruky sa mu nekontrolovateľne roztriasli.

Nezaváhal ani len na zlomok sekundy.

Štyrikrát nechal klopadlo dopadnúť na dvere.

Zdalo sa mu, akoby mu niekto každé štyri sekundy udieral do hlavy a horiace škvrny temnoty sa začali vmiešavať do jeho videnia ako miniatúrne čierne diery.

Na druhej strane dverí začul pod tlakom približujúcich sa krokov praskať tvrdú podlahu.

Kolená sa mu podlomili.

Objal jeden zo stĺpov, ktoré podopierali strechu terasy, aby udržal rovnováhu.

Dvere sa otvorili a muž, mohol byť tak vo veku jeho otca, civel na neho spoza sklenených dverí na terasu. Bol vysoký a chudý, s trochou šedivých vlasov na vrchu hlavy, s bielou briadkou a mikroskopickými červenými vejárikmi žil na lícach, ktoré naznačovali celoživotný alkoholizmus.

„Môžem vám nejako pomôcť?“

Ethan sa narovnal, sťažka žmurkajúc pre migrénu. Zobralo mu všetku silu, aby vydržal stáť bez podpory.

„Ste Mack?“ Počul strach vo svojom hlase a usudzoval, že ho počul aj tento muž.

Nenávidel sa za to.

Starší muž sa oprel o dvere, aby sa lepšie prizrel cudzincovi na jeho terase.

„Čo pre vás môžem urobiť?“

„Ste Mack?“

„Áno.“

Pritlačil sa bližšie, aby lepšie zaostril na staršieho muža, pocítil kyslú sladkosť červeného vína v jeho dychu.

„Poznáte ma?“ opýtal sa.

„Prepáčte?“

Teraz už strach v jeho vnútri narástol do úplného besnenia.

„Vy. Poznáte. Ma. Spravili ste mi toto?“

Starý muž odvetil: „Nikdy v živote som vás nevidel.“

„Skutočne?“ Ruky sa mu nedobrovoľne skrútili do pästí. „Je v tomto meste ešte nejaký iný Mack?“

„Pokiaľ viem, nie.“ Mack potlačil, aby otvoril dvere, odvážil sa vykročiť na terasu. „Chlape, ale veru nevyzeráte úplne najlepšie.“

„Ani sa najlepšie necítim.“

„Čo sa stalo?“

„Skúste mi to povedať vy, Mack.“

Z útrobov domu sa ozval ženský hlas. „Drahý? Je všetko v poriadku?“

„Áno, Madge, všetko je ok.“ Mack naňho civel. „Čo keby som vás odviezol do nemocnice? Ste zranený. Potrebujete...“

„Nikam nejdem.“

„Tak prečo potom stojíte pred mojím domom?“ V Mackovom hlase sa objavil nevrlý tón. „Len som vám ponúkol pomoc. Nechcete, tak fajn, ale...“

Mack stále niečo vykladal, ale jeho slová sa začali rozplývať, prehlušil ich narastajúci hluk na dne duše, akoby bolo počuť trúbenie nákladného vlaku rútiaceho sa priamo na neho. Čierne diery sa znásobovali a svet sa s ním začal krútiť. Jednoducho, nebol schopný stáť na vlastných nohách už ani o päť sekúnd dlhšie, iba ak mu hlava neexploduje ako prvá.

Pozrel sa na Macka, mužove ústa sa neustále krútili, nákladný vlak sa s hlučnou ozvenou približoval, jeho rytmus ustrnul v brutálnom búšení v hlave a oči mal stále uprené na Mackove ústa, na mužove zuby – jeho iskriace synapsy pokúšajúce sa spojiť, a ten hluk, Bože, ten hluk a to búšenie...

Ani nepocítil, že mu vypovedali kolená.

Ani nezaznamenal, že sa potkol a spadol dozadu.

V jednej sekunde bol na verande.

V ďalšej ležal na tráve.

Vystretý na chrbte a hlava sa mu zatočila z prudkého nárazu na zem.

Teraz sa Mack nad ním naklonil, hľadel na neho ohnutý s rukami na kolenách a jeho slová sa beznádejne strácali vo vlaku, ktorý mu hučal v hlave.

Bol na dobrej ceste stratiť vedomie – cítil, ako to prichádza, už to bolo vzdialené len pár sekúnd – a, pravdupovediac, to chcel. Chcel, aby tá bolesť už prestala, ale...

Odpovede.

Boli niekde tu.

Tak blízko.

Nedávalo to zmysel, no niečo na Mackových ústach bolo pre neho dôležité. Jeho zuby. Nemohol sa prestať na ne dívať a ani netušil prečo, ale bolo to tu.

Vysvetlenie.

Odpovede na všetky otázky.

A objavili sa mu – v okamihu, keď prestal bojovať.

Prestal ich chcieť tak bytostne.

Prestal premýšľať.

Iba ich nechal vyznieť.

Tie zuby tiezuby tiezubytiezubytiezubybyzubybyzubybyzuby...

Ved' to nie sú zuby.

Sú to svetlé a žiarivé mriežky s nápisom

M A C K

Prilepené vpredu.

Stallings, muž vedľa neho na prednom sedadle spolujazdca nevidí, čo prichádza.

Počas trojhodinovej jazdy severne od Boise je jasné, že Stallings obdivuje zvuk svojho vlastného hlasu, a že najradšej robí to, čo robí po celý čas v aute – rozpráva. Prestal ho počúvať už pred hodinou, keď zistil, že môže vypnúť úplne, stačí ho len prerušovať každých päť minút alebo tak približne slovami „Nikdy som o tom takto nepremýšľal,“ alebo „Hmm, zaujímavé.“

Práve sa otáčal, aby zas symbolicky prispel do konverzácie, keď prečítal slovo MACK na druhej strane, niekoľko centimetrov od Stallingsovho okna.

Nezareagoval – jednoducho len čítal to slovo – keď okno vedľa Stallingsovej hlavy vybuchlo v sprške sklenených úlomkov.

Airbag vybuchol o milisekundu neskôr a práve minul jeho hlavu, ktorá narazila do okna takou silou, že ho prerazila.

Pravá strana Lincolna sa prepadla do apokalypsy rozbíjajúceho sa skla a ohýbajúceho sa kovu a Stallingsova hlava dostala priamy zásah aj od mriežky z nákladiaka.

Ethan zacítil horúčosť motora, keď prerazil do vnútra auta.

Výrazný zápach benzínu a brzdovej kvapaliny.

Krv je úplne všade – steká po polámanom spätnom zrkadle, zafírka stenu, má ju v očiach a nepretržite vyviera z toho, čo zostalo po Stallingsovi.

Lincoln sa kľže krížom cez križovatku, nákladiak ho tlačí pred sebou smerom k tehlovej stene s telefónnou búdkou vedľa uličky práve v momente, keď Ethan stráca vedomie.